

Donkertest

Carrière, erotiek en tragiek

Iris Pinson

Donkertest

Een erotisch drieluik waarin de zonde, beginnend met de oerzonde, eindigt in de hel. Geïnspireerd door het Hooiwagen-drieluik van de Nederlandse kunstschilder Jheronimus Bosch.

Hoe verhoudt zich de paradijselijke onschuld tot de schuld? Lila, Péar en Victoria Van Gelre zijn drie zussen die het voor elkaar hebben. Ze zijn aantrekkelijk om te zien, hoog-intelligent, welbespraakt en ze hebben een grote aantrekkingskracht op mannen met status. Maar de dames zijn kritisch en ze zijn alleen ontvankelijk voor mannen van goede afkomst, die ook wat te spenderen hebben.

De drie meiden weten niet beter. Van jongs af aan heeft hun moeder Margret, die een succesvolle Eurocommissaris is, alles in het werk gesteld om haar dochters van een bevoorrechte start in het leven te voorzien.

Victoria wordt in het studentenleven van Wichita USA geadoreerd om haar Europese aristocratische attitude. Als taxateur bij Kingston Real Estate doorloopt Lila een met goud bekleed carrièrepad. Hun zus Péar is een talentvolle zwemster die met haar prestatiedrang alles op alles zet om bij de Olympische Spelen de beoogde gouden medaille te incasseren.

De Van Gelre familie staat synoniem voor de allegorische voorstelling rondom een hooiwagen, waar iedereen gretig zijn aandeel probeert te bemachtigen. Helaas wordt de kar voortgetrokken door demonen, die langzaam de nietsvermoedende door het hooi verblinde familie in de richting van de afgrond trekt. De hoogwaardigheidsbekleders zijn niet de onpartijdige hulpbronnen, waardoor de zondenaars één voor één over een brug de hel worden binnengeleid.

Pinson Publisher
Publicatie: 2017
Uitgave: April 2021

Schrijver: Iris Pinson
Coverontwerp: Iris Pinson
Foto: Pinson Publisher
Met dank aan: Sunny-Site B.V.
ISBN: 978-90-821929-6-4
© Iris Pinson

Dit boek bevat geen persoonlijk levensverhaal. Wat is het dan wel? Het is fictie. Het verhaal is volledig in de fantasie van de schrijver ontstaan. Alle namen zijn willekeurig gekozen en iedere herkenning van personen berust op toeval.

Deel I – Niemand zijn

Moeiteloos gevangen op de manier waarop het gebeurde.

Hoofdstuk 1

‘De Donkertest is een methode om de functionaliteit van de componenten te testen. Werken ze wel of werken ze nu juist niet,’ zei Lila zelfverzekerd.

‘Waar heb je het over, want ik ben je even kwijt. We houden toch van elkaar? Wat is jouw probleem?’

‘Ik heb geen probleem. Jij bent het probleem,’ zei Lila geagiteerd.

Joen zat ontspannen in een comfortabele bruinleren fauteuil en hij observeerde Lila, die met een dominante houding haar handtas naast de bank pakte en ontwijkend naar buiten keek. Klaar voor vertrek.

Zo was het toch niet begonnen? De start van hun samenzijn was relaxed geweest. Respect voor elkaar. Dat hadden ze beiden voor ogen gehad.

‘Waar ga je naartoe? We zouden vanavond toch een moment voor onszelf inlassen?’

‘Dat weet ik nog niet zo zeker. Je zeurt en je weet dat ik daar niet tegen kan. Ik heb het al druk genoeg met het managen van mijn portfolio. Mijn doelstelling is om het project succesvol op te leveren, zodat het management niet meer om mij heen kan. Je weet dat ik ervoor ga. Dus?’ Lila gooide haar lange blonde geföhnde haren arrogant over haar schouders naar achteren.

‘Lila, wat maak je je weer druk. Het is maar werk. Je hebt al een prominente positie binnen de makelaardij verworven. Relax baby.’

Joen keek haar na toen ze met een rechte rug statig op haar hoge hakken naar de voordeur liep. Hij schudde met zijn hoofd. Wat een vrouw was Lila. Eén met een handvat.

Een ding moest Joen toegeven, Lila was ambitieus en ze maakte het ook nog eens waar. Lila was een paar jaar geleden bij de internationale vastgoedorganisatie Kingston Real Estate als junior makelaar gestart. Kingston was een agressieve speler in de Randstad, die de concurrentie abrupt had wakker geschud. Lila had binnen de kortste keren haar plek binnen de organisatie verworven en ze had naam gemaakt. Maar het was voor haar nooit genoeg. Er moest altijd een schepje bovenop. Naast het taxeren en verkopen van bedrijfsobjecten was ze nu betrokken bij de Donkertest. Een groot object moest voor één dag spanningsloos

worden gemaakt, omdat er onderhoud op de transformatoren moest plaatsvinden.

Lila was de vrouw die als projectleider het geheel ging aansturen. Op dit moment was ze druk bezig met de voorbereidingen van het projectplan. De uitwerking hiervan leverde de nodige spanningen op die zijn tol eisten, maar dat liet Lila niet blijken, want ze had alles professioneel onder controle. Ambitie en scoren, daar ging het bij haar om.

Ongewild moest Joen denken aan de dag toen hij Lila op een drukke zaterdagmiddag in de Bijenkorf opmerkte. Op weg naar de roltrap passeerde hij de make-up afdeling waar de perfecte vrouw in een spiegel keek die door een adviseuse werd voorgelaten. Het type dat iedere man zich zou wensen. Het beeld van deze mooie vrouw werd als een 3D-afbeelding op zijn netvlies in laagjes opgebouwd. Ze deed hem denken aan Linda de Mol op jonge leeftijd. Haar dikke lange blonde haren hingen speels over haar rug. De mooie grote ogen taxeerden in de spiegel zelfverzekerd haar eigen gezicht.

Joen twijfelde even toen hij zijn voet op de eerste trede van de roltrap zette. Hij draaide zich om, maar omdat er mensen achter hem stonden, vervolgde hij zijn weg naar boven. In gedachten stond Joen op de roltrap. Deze vrouw was de ultieme schepping. Ze moest voortgekomen zijn uit het zaad van een perfecte man.

Bovenaan de roltrap keek Joen gedesoriënteerd om zich heen. Waarvoor was hij eigenlijk naar de Bijenkorf gekomen? Hij nam de roltrap weer naar beneden. Maar toen hij vanaf de roltrap naar de make-up afdeling op de begane grond keek, was zijn ultieme schepping verdwenen.

Joen had moeite om zijn obsessie voor deze perfecte vrouw onder controle te krijgen en hij vertrok elk vrij moment naar de Bijenkorf, in de hoop dat hij haar weer zou aantreffen. Na een paar maanden tevergeefs rondgezwakt te hebben, had hij de hoop opgegeven. Totdat hij op een zonnige zaterdagmorgen langs Veerhaven in Rotterdam wandelde en de zeilschepen in de haven bekeek. Met een hoge vaart scheurde er een luxe auto voorbij. Joen knipperde met zijn ogen toen hij de mooie vrouw uit de Bijenkorf achter het stuur zag zitten. Met samengeknepen ogen volgde hij de auto, die hij de Parklaan zag

inrijden. Joen haastte zich naar het hek waarachter de auto was verdwenen en hij zag dat deze prominent op de binnenplaats geparkeerd stond. De auto was leeg. Op het hek stond: Kingston Real Estate.

Aanbellen had geen zin, want hij had geen zakelijk verhaal klaar. Joen liep een stukje door en pakte zijn smartphone. Hij zag dat er in het centrum een makelaarskantoor van Kingston Real Estate was gevestigd, waar particuliere woningen werden verkocht.

Het volgende weekend besloot Joen om het makelaarskantoor in de binnenstad van Rotterdam te bezoeken. Hij zag de snelle auto voor de deur geparkeerd staan en nu had hij wel zijn verhaal klaar; de voorgenomen verkoop van zijn appartement.

Bij binnenkomst werd hij verwelkomd door een iets te gladde receptioniste. Hij hoorde haar verhaaltje aan en vroeg terloops of mevrouw de Makelaar binnen was.

‘Wie bedoelt u? Lila of Mieke?’

Joen had zich voorbereid en had op Google de foto’s van de makelaars bekeken die aan dit kantoor verbonden waren.

‘Lila Van Gelre’

De receptioniste pakte de telefoon en belde een intern nummer.

‘Ik heb hier een meneer voor de balie staan die u graag wil spreken.’ Al sprekend keek ze Joen vragend aan.

‘Mijn naam is Joen Maelre,’ zei Joen zachtjes, maar wel hoorbaar.

De receptioniste luisterde ingespannen aan de telefoon en vroeg aan Joen: ‘Had u een afspraak?’

‘Nee, maar kennissen raadden me Lila Van Gelre aan als de expert binnen uw kantoor.’

Joen had dit met een luide stem gezegd, zodat Lila het aan de andere kant van de lijn gehoord moest hebben.

De receptioniste luisterde weer aandachtig, zonder dat Joen wist wat er aan de andere kant van de lijn werd gezegd.

‘Lila kan nu wel tijd voor u vrijmaken. Volgt u mij maar,’ en de receptioniste leidde Joen door de klapdeuren naar de lift, waar ze op het knopje van de tweede verdieping drukte. Ze glimlachte bevallig naar Joen. Alsof hij de hoofdprijs in ontvangst ging nemen.

‘De heer Maelre,’ kondigde de receptioniste aan toen ze Joen de kamer liet binnenlopen.

‘Neemt u plaats,’ zei Lila en ze gebaarde naar de stoel tegenover haar bureau.

‘Wat kan ik voor u betekenen?’

‘Ik wil graag mijn appartement in de verkoop zetten. Een kennis raadde me Kingston Real Estate aan.’

‘Dat hoor ik graag. Alleen beslaat mijn werkpakket bedrijfsobjecten en niet de consumentenmarkt. Maar ik kan voor u een uitzondering maken,’ zei Lila, terwijl ze Joen belangstellend observeerde.

‘Kunt u iets meer over uw woning vertellen en wat uw wensen zijn ten aanzien van de nieuwe woonruimte?’

Joen voelde naadloos aan dat deze Lila een behendige zakenvrouw was en hij vertelde kort en bondig de feiten van zijn appartement.

‘Zullen we op korte termijn een afspraak maken zodat ik uw woning kan bekijken om de verkoopprijs te bepalen?’

Joen knikte en hij pakte zijn smartphone om zijn agenda te bekijken, waarna de datum werd geprikt.

Op het afgesproken tijdstip belde Lila bij Joen aan. Zakelijk schudde ze hem de hand en bekeek Joen met een sceptische blik, omdat hij casual gekleed was. Haar ogen gingen ongegeneerd van boven naar beneden. Hij zag aan haar gezichtsuitdrukking dat het haar niet beviel. Toen Joen bij Kingston Real Estate naar Lila had gevraagd had hij een onberispelijk maatpak gedragen.

Lila nam plaats op de bank en legde de luxe bruine leren map op het salontafeltje neer. Met een zakelijke glimlach complimenteerde Lila Joen met de keurig en netjes onderhouden woning.

‘Kleine appartementen vallen in een gunstigere prijsklasse dan een groot object. De ligging van dit appartement is ideaal. In het hart van Rotterdam zijn dit gewilde objecten.’

Joen stond op en leidde Lila door zijn appartement. Terloops vertelde hij, dat hij de afgelopen jaren verschillende projecten had opgepakt en nu overwoog om een vervolgstap in zijn carrière te maken, waarbij een verhuizing niet uitgesloten was.

Toen Joen Lila naar het keukengedeelte leidde zag hij een afkeurende blik in haar ogen.

‘Wat is dat daar?’ en ze wees naar de varkenspoot die op het aanrecht lag.

Joen schoot hard in de lach: ‘Dat is een nepper. Die varkenspoot lijkt net echt, maar als je hem oppakt voel je dat het rubber is.’

Joen pakte de poot, kneep erin waarna er een hysterisch geluid van een varken in nood klonk. Joen reikte de poot aan, maar Lila pakte hem niet aan. Ze was niet gecharmeerd van zijn grapje.

Al lopende naar het woonkamergedeelte, vertelde Lila dat het voordeel van kleine appartementen is dat je met weinig ruimte functioneel je voordeel kunt doen.

‘Er zijn een paar basisprincipes waarmee je perfect je woning kunt stylen. Het appartement is nu onlogisch ingedeeld, maar als je in de grote woonkamer scheidingen aanbrengt, hou je het overzichtelijk. Probeer de open keuken te scheiden door de tafel daar aan de rechterkant te plaatsen. De buffetkast die tegen de muur staat, moet je verschuiven naar de tafel. Dan lijkt de kamer groter en ben je het zicht op je aanrecht kwijt.’

Joen zweeg en hij moest in zichzelf lachen. Lila ging los. Hij had door dat het inrichten van woningen haar lust en haar leven was. Het interesseerde Joen totaal niet hoe het appartement eruitzag. Hij nam langdurige IT Security opdrachten aan en als hij de kans kreeg huurde hij in de buurt van zijn tijdelijke opdrachtgever een particuliere woning. Geen gezeur met wachtlijsten. De huur was stukken duurder, maar hij verdiende goed aan zijn opdrachten.

Joen wist dat zijn opdracht aan het einde van het jaar afgerond zou worden en hij overwoog om een opdracht in het buitenland op te pakken. Kortgelegen was er een collega naar Canada vertrokken en die had al laten weten dat ze in Toronto op zoek waren naar mensen met zijn analytische security kennis. Een besluit had Joen nog niet genomen, omdat hij Lila als een verleidelijke trofee op zijn lijstje had gezet. Hij vond haar uitzonderlijk knap, iets te hoogdravend, maar wel een tante om een paar maanden plezier mee te maken.

‘Mijn advies is: Koop een paar planten en zet die daar op dat kastje. Zo krijgt het zitgedeelte een intiemere sfeer.’

‘Koffie?’ vroeg Joen en hij keek Lila serieus aan.

‘Wat heb je voor koffie?’

‘Nespresso.’

‘Dat is prima,’ en Lila nam plaats in een fauteuil. Ze pakte haar map en haalde er een folder uit, die ze demonstratief op de tafel neerlegde. Daarna maakte ze snel aantekeningen.

Vanuit de keuken bekeek hij haar. Ze was echt knap met dat lange blonde haar. Het zwarte getailleerde mantelpakje was haar op het lijf geschreven. De hagelwitte blouse onmisbaar in het geheel. Het viel Joen op dat Lila weinig make-up gebruikte. Of ze gebruikte het, maar wist ze het onzichtbaar te verwerken.

Joen zette de Nespresso op de tafel neer. Hij keek Lila met een glimlach aan en zei: ‘Ik moet het toegeven, je beschikt over veel kennis voor het inrichten en stylen van woningen. Hoe lang werk je al in het vastgoed?’

‘Een paar jaar pas. Ik ben altijd al gefascineerd geweest hoe designers hun creativiteit in televisieprogramma uit de doeken doen.’

Glimlachend zei ze: ‘Je bracht me in verwarring. Je kwam bij ons op kantoor in een mooi maatpak, maar ik vind de inrichting van je appartement niet in lijn met je persoonlijke stijl.’

‘Jouw analyse klopt als een bus. Deze woning heb ik compleet gemeubileerd uit een faillissement op de kop getikt. Momenteel overweeg ik om een klus in het buitenland aan te nemen, dus wil ik van deze woning af.’

Lila knikte begrijpelijk en zei: ‘Een voordeel van dit complex is dat het in de Amsterdamse Schoolstijl is gebouwd. Veel baksteen en plastische gevels die gevuld zijn met laddervensters. Vroeger werden deze projecten door sociale woningbouw geïnitieerd. Nu zijn het gewilde objecten.’

In de tussentijd klapte Lila haar map dicht en vertelde ze op een zakelijk toon tegen welke prijs de woning in de verkoop kon.

Terwijl Lila haar tas pakte vroeg ze terloops waar Joen werkte.

‘Ik werk voor Rococo.’

Lila liet haar tas los en keek Joen gebiologeerd aan. ‘Fashion Company Rococo?’

Joen knikte en hij had haar volledige aandacht. 'Jazeker. Het hoofdkantoor is in Parijs gevestigd, maar hier in Nederland zit ook een divisie. Belastingtechnisch is het voor grote multinationals interessant om bepaalde onderdelen in Nederland onder te brengen.'

'Wat doe je daar? Heb je met de laatste modetrends te maken?'

Joen lachte inwendig. Dat was blijkbaar het enige waarin Lila geïnteresseerd was. Status; daar ging ze voor. Maar Joen wist hier wel raad mee. Lila was niet de eerste vrouw die van opwinding bij het horen van de naam Rococo en Parijs aan zijn lippen hing.

Joen nam de tijd en vertelde over de Rococo; hoe de haute couture als het hoogtepunt van de mode werd gezien. 'Je kunt het je niet voorstellen, maar er worden slechts één of soms enkele exemplaren van bepaalde kledingstukken voor de klant op maat gemaakt. Alle stukken worden met de hand gecreëerd van de mooiste en duurste stoffen, die op speciale specificaties worden geweven. Dat is het grote verschil met de confectie-industrie, die met hun kant-en-klare kleding in groten getale de detailhandel overspoelen. Je bent niet uniek als je kleding in de winkel uit het rek haalt, past en koopt. We hebben de haute couture te danken aan Charles Frederick Worth, die zijn eigen collecties ontwierp en wars was van het confectiemodel. Het ging hem om rijke klanten van unieke ontwerpen te voorzien.'

'Wouw Joen, wat werk jij voor een inspirerend bedrijf. Ik ben zelf heel creatief en lees veel over mode. Daarvan raak ik geïnspireerd. Wat doe je precies bij Rococo?'

'Ik hou me bezig met digitale security. Daarnaast zorg ik als analist dat er optimaal rendement wordt behaald uit de twee collecties die Rococo per jaar presenteert. Je moet je voorstellen dat een collectie minimaal vijftig verschillende nieuwe kledingstukken per model moet bevatten. De doelgroep die zich onze haute couture kan veroorloven is extreem rijk, maar ook erg klein.'

Lila kwam woorden te kort om haar nieuwsgierigheid te bevredigen. Het was een inkopper voor Joen en hij palmde Lila als een volleerd charmeur in.

'Volgende maand wordt de nieuwe collectie gepresenteerd.'

'Joen, ik zou daar zo graag een keer bij willen zijn,' en Lila keek hem smachtend aan.

Joen ging er bewust niet op in. Dat was voor de volgende fase. Hij zette een zakelijk gezicht op en hevelde het gesprek over naar de verkoop van zijn appartement. Eigenlijk wilde hij zijn appartement niet verkopen. Het was zijn uitvalsbasis. Het appartement stond financieel zo goed als schoon.

Een paar dagen later ontving Joen een schriftelijk voorstel van Lila voor de verkoop van zijn appartement. Hij had het argeloos op de tafel gegooid.

De volgende dag belde Lila als een doorgewinterde Sales dame en vroeg aan Joen of hij nog vragen had over het voorstel. Maar die had Joen niet.

‘Ik ben de komende weken in Parijs, omdat de nieuwe collectie wordt gepresenteerd. Misschien lukt het me om een plaats voor de presentatie voor je te reserveren. Vind je het leuk om mee te gaan naar Parijs?’

Voordat Joen was uitgesproken, had Lila door de telefoon al JA geroepen. Ze was door het dollen heen.

Joen besprak zakelijk waar en wanneer ze elkaar in Parijs zouden ontmoeten. Hij vond Lila een fascinerende vrouw. Haar ambitie kende geen grenzen, ondanks ze een bovenmatige behoefte had aan waardering en bewondering. Ze genoot van de aandacht die haar toekwam als de noodzakelijke zuurstof, die ze dwangmatig diep inhaleerde.

...

De presentatie van de nieuwe Rococo collectie in Parijs was adembenemend en extravagant. Joen kon aan het gezicht van Lila aflezen dat ze genoot. Na afloop stond ze met een glas champagne in haar hand en nam ze genoeglijk een slokje.

‘Wat vond je ervan?’ vroeg Joen met een brede glimlach op zijn gezicht.

‘Dit is één van de mooiste dagen van mijn leven. De elegantie waarmee de modellen over de catwalk lopen is zo fascinerend. De collectie is echt schitterend en de kleuren voor het nieuwe seizoen spreken me aan. Ik vind het belangrijk om me te kleden in trendy ontwerpen met de juiste kleurcombinaties van het seizoen,’ en ze keek Joen bloedserieus aan. Daarna nipte ze weer van haar glas. Voordat Joen iets had kunnen zeggen, vervolgde Lila: ‘Mijn persoonlijke stijl ligt precies in lijn met wat ik vandaag de revue heb zien passeren. Als succesvolle zakenvrouw is

een consistente stijl belangrijk. Een stijl die mijn uitstraling moet complementeren.'

Lila knikte ter bevestiging van zichzelf twee keer met haar hoofd, gevolgd door een slokje uit haar glas.

Lila was de ervaring die Joen nog niet eerder had meegemaakt. Vlakbij de Champs-Élysées hadden ze uitgebreid gedineerd met een uitstekend wijnarrangement.

De nacht die volgde was een onwezenlijke droom. Het gebeurde zo natuurlijk. In de lift had Joen zijn arm losjes om haar schouder geslagen, wat Lila toeliet. Ze glimlachte zelfs bemoedigend naar Joen toen ze hem meetroonde naar haar hotelkamer. Terwijl ze Joen bleef aankijken met haar liefdevolle ogen, opende ze de deur voor hem. Hij kon haar charmes niet weerstaan. In de kamer trok hij Lila naar zich toe en hield hij haar mooie lichaam teder vast. Langzaam reikten ze elkaars lippen. Hij ontkleedde Lila, terwijl hij haar bleef aankijken. Ze liet zich door Joen optillen, die haar liefdevol op het bed neerlegde. Wat was ze mooi. De blonde haren lagen als een krans rond haar hoofd. Haar mond zoog Joen naar haar toe. Hij voelde haar handen over zijn onderlichaam glijden en Joen gaf zich over aan haar overdadige seks. Hun harten waren die nacht innig verbonden. Een warm vuur beheerste zijn lichaam, dat eeuwig mocht duren.

Die nacht loste Lila al zijn verlangens in. Joen had het onbewust aangevoeld toen hij op de roltrap in de Bijenkorf naar boven werd gedragen. Lila was de vrouw die wist hoe ze mannen van een turbo orgasme kon voorzien.

Zonder een woord te wisselen staarden ze elkaar de volgende ochtend aan. Dit kon geen verrassing zijn. Het gevoel zat zo diep verankerd dat het onmeetbaar was. Joen voelde zich de gelukkigste man op aarde. Hij lag op bed en bekeek Lila die met haar perfecte lichaam uit bed stapte en naar de badkamer liep. Joen wreef over zijn naakte lichaam en voelde weer een erectie opkomen. Hij nam zich voor om, wanneer Lila uit de badkamer kwam, haar te verwennen.

Maar Lila bleef naar zijn zin te lang in de badkamer en hij riep: 'Lieverd, kom je?'

'Ik kom zo. Ik ben nog even bezig.'

Joen smachtte naar haar heerlijke lichaam en hij had moeite om zich te beheersen.

‘Kom je?’

Maar er kwam geen antwoord. In een opgewonden staat liep Joen naar de badkamerdeur, die op een kier openstond. Zijn lust ebde weg toen hij Lila heimelijk bespiedde. Ze stond voor de spiegel tegen zichzelf te fluisteren. Joen kon niet goed verstaan wat ze precies zei. Ze stond met haar heupen tegen de wastafel aangedrukt en met haar gezicht vlak voor de spiegel. Normaliter zou Joen zich niet kunnen inhouden als een vrouw met een getuete kont naar achteren stond. Maar deze voorstelling was raar en onwezenlijk. Lila leek wel een valkparkiet die tegen zichzelf stond te babbelen. Toen hij de deur zachtjes verder openduwde had Lila hem in de gaten. Ze draaide haar hoofd om en keek Joen aan.

‘Hoe vind je mijn ogen?’ en ze knipperde een paar keer.

‘Mooi,’ en Joen sloeg zijn armen om haar heupen en trok haar billen zachtjes tegen zijn lichaam aan. Hij kuste haar teder. Lila maakte zich los uit zijn kus, gooide haar lange blonde haren over haar schouders naar achteren. Daarna keek ze langs Joen heen in de spiegel om zichzelf zonder gêne te bekijken.

...

Joen voelde zijn mobiel in zijn zak trillen, viste hem uit zijn broekzak en zag dat Lila belde.

‘Hoi Joen, hoe is het?’

‘Goed. Je klink enthousiast. Wat ben je aan het doen?’

‘Ik bel je om te zeggen dat ik het te druk heb. Deze week staat de Donkertest gepland en ik ben nu volop met de voorbereiding bezig. De komende twee weken heb ik geen tijd om bij je langs te komen.’

‘Dat is jammer, want ik kijk naar je uit. Dat weet je.’

Joen wist dat zijn opmerking, Lila in vertwijfeling bracht.

‘Dat is lief van je. Maar ik heb nu alle beschikbare tijd hard nodig om alles af te ronden.’

Joen vermoedde dat Lila er meer minnaars op nahield en voor het komende weekend stond er blijkbaar een concurrent in de planning. Joen vond het niet leuk, maar hij wist dat hij Lila nooit op alle vlakken

zou kunnen bevredigen. Ze was ook niet de vrouw waar hij zijn verdere leven mee zou willen doorbrengen. Het was leuk, zolang het duurde. De Donkertest zou haar doen en laten de komende tijd beheersen. Met dit project nam ze eigenlijk veel te veel hooi op haar vork.

‘Je weet dat ik als projectleider van Kingston Real Estate het volledige project ga aansturen. Op de locatie staat een grotesk pand waarin de Donkertest wordt gehouden. Het pand is in de jaren zeventig van de vorige eeuw gebouwd met een technische infrastructuur, die bij de oplevering al achterhaald was. Na de ingebruikname zijn er al de nodige grondige reconstructies geweest. Het pand ziet er aan de buitenkant onaantrekkelijk uit. Vierkant met een vaalgrijze betonkleur. Vergelijkbaar met de betonklompen uit het voormalige Oostblok. De afgelopen weken waren stressvol met de voorbereidingen en het opleveren van de planning. In de tussentijd heb ik het draaiboek opgeleverd met de rolverdeling voor de verantwoordelijke medewerkers en de afspraken met de externe onderhoudspartijen. Joen, je hebt geen idee wat hier allemaal bij komt kijken. Wat denk je? De vitale systemen, zoals het brandmeldsysteem en de noodstroomaggregaten moeten worden ingezet.’

‘Lila, maak je je niet te druk? Dit soort werkzaamheden moet je simpelweg uitbesteden. Waarom pak je dit soort projecten zelf op?’

‘Joen, ik ben straks van alle markten thuis en dan kan ik als consultant een mooi uurtarief declareren. Als ik deze Donkertest goed oplever en een tevreden klant heb, ben ik ook tevreden.’

Lila klaterde nog een tijd door. Joen luisterde niet meer. Zijn aandacht ebde weg.

‘Lila, de bel gaat. Ik ga opendoen. We spreken elkaar over twee weken. Groeten en veel succes.’

Joen drukte de verbinding weg. De bel was niet gegaan. Hij was haar zat.

Hoofdstuk 2

‘Mijn hart is vol met liefde. Er is niets meer voor nodig om deze emotie via mijn bloed door mijn lichaam te laten stromen. Het is echt niet ingewikkeld. Vanuit mijn spectrum kan ik alles overzien. Ik weet nog wel toen ik je voor het eerst zag. Het was liefde op het eerste gezicht. Het leek wel of ik me op een andere planeet waande. Ik probeerde me te beheersen, want ik wilde niet laten blijken dat ik meteen voor je gevallen was.’

‘Dat zijn mooie woorden Lila,’ zei Sander.

Lila keek liefdevol naar Sander, die zijn warme hand op haar buik legde en haar schouder kustte.

‘Toen ik je de eerste keer ons kantoor zag binnenlopen was ik direct verkocht. Je kwam het Donkertest project presenteren. Ik kon je niet meer uit mijn gedachten bannen. Als een windvlaag nam je bezit van mijn hart. Je drijft me in een metaforische hoek, waar ik langzaam tot bezinning kom. Er is meer tussen hemel en aarde. Een hogere macht. Jouw windvlaag was de bode die ik nodig had om mijn zeilen te hijsen, zodat de sterke wind de richting kon bepalen,’ oreerde Sander als een volleerd karakteracteur.

Lila werd emotioneel van zijn zoete betoog en ze keek met vochtige ogen naar Sander. Dat had nog nooit een man tegen haar gezegd. Sander bevestigde dat ze speciaal voor hem was. Voordat ze iets kon zeggen vervolgde Sander: ‘Ik vind je de mooiste vrouw op aarde,’ en hij ging op Lila liggen, die Sander maar al te graag in haar volmaakte lichaam toeliet.

Sander was de verleider, die heer en meester was in het creëren van een paradijselijk gevoel. Hij paste zijn truck naadloos op Lila toe, die hiervoor ontvankelijk was. Sander was de man waar Lila jarenlang heimelijk naar op zoek was geweest. Voor haar was het allerbelangrijkste dat hij van goede komaf was. Zijn ouders woonden in een grote villa in Wassenaar. Zijn vader had een eigen bedrijf in Dubai en reisde voor zijn werk de wereld rond.

Sander heette volledig Alexander Goudriaan tot Datema. Lila had zijn familienaam gegoogeld en vermoedde dat hij van adel was. Sander ontkende het, maar ze wist wel beter. Sander was voor haar de prins op

het witte paard. Het waren niet alleen zijn mooie blauwe ogen, zijn gespierde lichaam en zijn lieve stem die haar hart sneller deed kloppen. Maar er was meer. Zijn brede, maar niet overdreven getrainde schouders, maar ook zijn strakke kaaklijn betekende dat hij over een gezonde testosteronhuishouding moest beschikken. Lila had hierover in damesbladen gelezen. Sander had de ideale lengte van 1.80, had kort blond haar en een gladgeschoren gezicht. Hij was gekleed in Austin Reed design pakken. Engelse degelijkheid. Gelukkig droeg hij niet van die bruine schoenen onder zijn donkerblauwe maatpak. Iets waarin het merendeel van de Sales tijgers in Nederland rondliepen.

Lila had een goed inhoudelijk gesprek met Sander over het Donkertest project gehad. Ze wist zeker dat hij cum laude afgestudeerd moest zijn aan een prestigieuze universiteit. De manier waarop hij zijn zinnen formuleerde en zijn detaillistische kennis, bevestigde haar theorie.

Tijdens de lunch had Lila hem geobserveerd en gezien dat Sander eerst aan zijn glas wijn rook voordat hij een slok nam. Zijn ouders moesten over een riante wijnkelder beschikken. Diep in haar hart hoopte Lila dat Sander geen player was die haar rücksichtsloos zou vervangen voor een andere bevallige jongedame.

Lila zat nog met Joen in haar maag. Joen was een aardige vent, maar hij had het net niet. Hij was ook besluiteloos. Hij had haar gevraagd om zijn appartement voor de verkoop te taxeren, maar uiteindelijk had hij zijn woning niet in de verkoop gezet. Ze had het appartement snel kunnen verkopen, omdat het op een mooie locatie in de binnenstad van Rotterdam lag. De inrichting was wel gedateerd en onaantrekkelijk voor potentiële kopers.

Haar relatie met Joen had zich oppervlakkig ontwikkeld en bestond alleen maar uit seks, als Lila niet op haar andere minnaars kon terugvallen. Ze vond zijn opdrachtgever Rococo interessant, maar daar hield het verder mee op. Lila had gehoopt dat ze gebruik kon maken van de Rococo personeelskortingen. Maar toen Joen haar had verteld dat Rococo geen personeelsaanbiedingen had, was ze met hem klaar. Alleen moest ze dat Joen nog vertellen.

...

‘Hallo Lila, hoe gaat het met je?’

Haar moeder Margret belde, die op een dominante manier op de hoogte gehouden wilde worden van de prestaties van haar dochter.

‘Mam, alles gaat hier goed. Het Donkertestproject is naar tevredenheid opgeleverd en afgerond.’

‘Ik had niets meer van je vernomen en ik maakte me zorgen.’

‘Waarom maak je je zorgen? Na het evaluatierapport was de directie van Kingston Real Estate opgetogen over het resultaat. Ik weet zeker dat er voor mij een promotie in het verschiet ligt. Ze kunnen simpelweg niet meer om me heen.’

‘Lieverd, hou er rekening mee dat er altijd kapers op de kust zijn,’ zei Margret op een zorgelijke toon. ‘Wanneer kom je naar Brussel? Ik zou het leuk vinden om samen het weekend door te brengen en te gaan winkelen. Je zussen komen ook binnenkort. Je spreekt ze toch wel? Het is belangrijk om de familieband goed te onderhouden.’

‘Ja, mam. Ik heb Péar en Victoria vorige week nog gesproken.’

‘En je broer Lucas?’

‘Ik heb geen tijd gehad om hem te bellen.’

‘Lila toch. Je broer hoort er ook bij. Ik vind het niet netjes dat je hem verwaarloost. Zo gaan we in de familie niet met elkaar om.’

‘Ik zal hem bellen mam,’ zei Lila met een zucht.

Na het gesprek met haar moeder Margret legde Lila haar mobiel op de tafel neer en keek ze leeg voor zich uit. Kon ze haar moeder Margret ooit evenaren? Ondanks haar torenhoge ambitie en drive had Lila haar onzekere momenten. Haar moeder Margret Van Gelre was een klasse apart. Ze had op jonge leeftijd carrière gemaakt in het bedrijfsleven en was via een omweg in de Nederlandse politiek terechtgekomen. Een paar jaar geleden was ze tot Europees Commissaris benoemd. Ambitie was haar tweede natuur. Ze stond zelfs op de Forbes-lijst voor de “Most Powerful Woman” vermeld.

Margret kwam uit een vooraanstaande Rotterdamse familie die in de Haven een fortuin hadden vergaard. Margret was door haar ouders gestimuleerd om te gaan studeren. Ze vonden het belangrijk dat vrouwen zich goed ontwikkelden.

Naast alle successen was er ook een grote frustratie in de Van Gelre dynastie, die de familieleden dwangmatig tot torenhoge prestaties dreven. De voorouders van Margret hadden in 1648 de Universiteit van

Harderwijk opgericht. Het was de vijfde universiteit van Nederland ten tijde van de Republiek der Zeven Verenigde Nederlanden. Volgens de overleveringsverhalen weigerden een aantal steden te betalen, die wel in de oprichting waren gestapt. Daarna volgde de inval van de Fransen, waarna de Universiteit van Harderwijk de deuren moest sluiten. Koning Willem I had nog geprobeerd om de universiteit in 1815 een nieuw leven in te blazen, maar in 1818 werd de voordeur definitief gesloten. Als Margret een glas wijn te veel op had, werd ze opstandig en haalde ze altijd aan dat het niet nodig was geweest. Dan ging ze er prat op dat de Universiteit van Harderwijk grote wetenschappers zoals Jacob Roggeveen, Carolus Linnaeus en Herman Boerhaave had voortgebracht. Lila wist als geen ander dat het geen zin had om met Margret een discussie aan te gaan over de rol van haar familie op de Universiteit van Harderwijk. Het leidde altijd tot harde ongenueanceerde uitspraken. Alsof Margret over een opstandig gen beschikte dat ze van haar voorouders had overgeërfd. Boos, heel boos kon ze dan worden.

Lila had geen herinneringen aan haar vader. Haar ouders waren gescheiden toen ze heel jong was. Haar vader was voor zijn werk naar het buitenland vertrokken. Margret had het roer in handen genomen en het gezin uitstekend begeleid. Een vaderfiguur was eigenlijk niet nodig om een succesvol gezin te leiden en te onderhouden. Margret was een Van Gelre in hart en nieren. Een strijdster die niet gedwarsboomd of tegengewerkt wilde worden. Ze beschermde haar territorium als een leeuw. Haar kracht lag in het politieke domein. Ze was heer en meester om haar woede en ergernis door middel van bovennatuurlijke krachten om te zetten in klinkende resultaten.

Lila's zussen Péar en Victoria en haar broer Lucas waren bevoorrecht om in deze ambiance op te groeien. Margret had een drukke baan en was als moeder weinig thuis. Tijdens hun jeugd hielden de huishoudster en de Nanny orde en regelmaat in de Van Gelre Residence. Als Lila erover nadacht, moest ze weleens denken aan de momenten dat ze haar moeder Margret miste, wanneer ze verdrietig was. De Nannies, die het Van Gelre gezin ondersteunden en leidden waren van excellente kwaliteit. Naadloos werd de zorg overgenomen. Terugkijkend kon Lila alleen maar positief zijn over hoe ze haar jeugd had ervaren. Margret had niet op een cent gekeken als het studies betrof. Niet dat Lila een

hoogvlieger was, maar ze had de noodzakelijke diploma's binnen de beschikbare tijd behaald. Ze had wel de hete adem van haar zus Péar in haar nek ervaren.

Péar had thuis de bijnaam: Toppertje. Ze haalde met het grootste gemak haar studiepunten en ze was ruim binnen de tijd afgestudeerd. Maar Lila was ook trots op Péar, want ze was een succesvol zwemster, die het ene na het andere record liet sneuvelen. Lila besepte als geen ander dat zijzelf degene was die het zakelijke instinct van haar moeder had geërfd. Van wie Péar het zwemtalent had wist Lila niet, maar Margret had er wel op tijd oog voor gehad om het talent op het juiste moment te herkennen, te stimuleren en het succes te verzilveren.

Met een leeg glas in haar hand liep Lila naar de keuken. Ze opende de kraan en vulde het glas met koud water. Terwijl ze kleine slokjes nam keek ze tevreden voor zich uit. Ze was trots op de inrichting van haar woning. Ze had een paar jaar geleden een verwaarloosde bungalow opgekocht en ze had er veel geld en tijd in gestoken om de woning te renoveren naar de laatste trends.

Haar hobby was het inrichten van woningen. Voor het bepalen van de juiste stijl en kleuren had Lila een aangeboren talent. Dit had ze op jonge leeftijd zelf ontdekt. Lila kon zich nog goed herinneren dat ze voor het eerst in haar leven een mooie bank in een etalage had zien staan. Niet dat ze als kind met binnenhuisarchitectuur bezig was. Het gebeurde onverwachts. Ze waren in de binnenstad aan het winkelen. Margret had haar dochters naar de stad meegenomen om nieuwe winterjassen uit te zoeken. Haar zusje Victoria was in een hondendrol gestapt en gleed op straat onderuit. Margret had haar nog net kunnen opvangen. Het was een vieze zachte lichtbruine drol die langs de zijkant van haar schoen omhoog krulde. Margret had Victoria naar de stoeprand geduwd en geprobeerd langs de rand de stinkende zachte massa van haar schoen af te schrapen. Omdat dit niet goed lukte, pakte Margret papieren zakdoekjes uit haar tas en ging ze met de schoen van Victoria aan de slag. Lila had zich van het smerige tafereel afgewend, omdat ze er misselijk van werd. Het gebeurde allemaal voor de etalage van een kleinschalige exclusieve interieurwinkel. Nieuwsgierig had Lila zich omgedraaid en naar een roodstoffen veelkleurige bank in de etalage gekeken. Ze vond hem mooi. De bank deed haar denken aan de verhalen die de Nanny voorlas uit Duizend-en-één-Nacht. Het was niet alleen een

droombank, maar de hele vitrine was mooi ingericht. Dit in tegenstelling tot de klassieke inrichting thuis.

‘Lila, Lila...? Kom je?’ riep Margret, die met Victoria en Péar was doorgelopen. De ogen van Lila konden niet loskomen van de etalage. Margret was teruggelopen, had Lila bij haar arm gepakt en haar met tegenzin meegenomen.

De keuken van Lila’s verbouwde bungalow was haar pronkstuk. Alles was strak in het wit uitgevoerd tot en met de hardhouten vloer. Het plafond bestond uit donkere harthouten panelen. De ruimte werd gescheiden door een open boekenkast, die gedeeltelijk was gevuld. Een strakke aanrecht, waar alleen de kromming van de kraan te zien was. De witte afzuigkap aan de muur verstoorde eigenlijk het volmaakte beeld.

Lila had er moeite mee om in de keuken te koken. Als er een druppel water in de spoelbak lag, depte ze hem direct droog. Koken deed Lila eigenlijk bijna nooit. Magnetronmaaltijden opwarmen was ook gezond. Daarnaast had Lila ook nog een andere missie; een perfect lichaam. Een slanke lijn, ten koste van alles.

Lila vond het vervelend wanneer ze een tijdelijke relatie had, de man in kwestie het leuk vond als ze kookte. Dan haalde ze de Allerhande bij Albert Heijn en kocht ze met tegenzin de geadviseerde ingrediënten om de gerechten klaar te maken. Met wat geknutsel in de keuken en gebruikmakend van haar creatieve improvisatietalent zette Lila een heerlijke maaltijd op tafel. In haar relaties hadden mannen haar gecompimenteerd om haar kookkunsten.

Nadat Lila haar glas water had leeggedronken liep ze met tegenzin de woonkamer binnen, pakte haar mobiel en belde ze haar broer Lucas. Lucas was nooit spraakzaam. Ze moest de woorden uit hem trekken.

‘Ha Lucas. Hoe is het met je.’

‘Goed. Hoezo?’

‘We hebben elkaar al een tijdje niet meer gesproken. Ik ben zo druk geweest met mijn opdrachten. Ik had me voorgenomen om je vanavond te bellen.’

‘En dan bel je me nu pas? Zei Lucas met een snerpend stemgeluid.

Het liefste zou Lila de verbinding willen verbreken, maar ze dacht aan de wijze woorden van Margret. De familieband was belangrijk en die moest intact blijven.

‘Hoe is het op je werk?’

‘Goed.’

‘Waar werk je op dit moment? Als het in de buurt is, kunnen we een keer samen lunchen,’ zei Lila hoopvol.

‘Ik ben nu gestationeerd in Den Haag bij 5G-Go. In dat grote grijze gebouw naast het viaduct.’

Lila was stomverbaasd. Dat was het pand waar ze recentelijk het project voor de Donkertest had begeleid en waar ze nota bene komende week een afspraak met Sander had om over een nieuw project te praten.

‘Hoe lang ben je daar al aan de slag?’

Lila hoorde aan de stem van Lucas dat hij met grote tegenzin antwoord gaf op haar vragen.

‘Ik ben als elektricien aangenomen voor minimaal een jaar. Maar de opdrachtgever heeft al laten weten dat hij me vast op de loonlijst wil hebben.’

‘Volgende week ben ik bij je in de buurt. Zullen we afspreken?’ vroeg Lila hoopvol.

Lucas gaf geen antwoord op haar vraag en een onbehaaglijk stiltemoment viel.

‘Lucas ben je er nog?’

‘Ja.’

Lila wist dat ze toch geen antwoord meer op haar vraag zou krijgen en ze besloot het gesprek te beëindigen. Margret kon tevreden zijn. Ze had haar broer gebeld.

Lila overdacht het korte gesprekje met Lucas. Het had nooit tussen hun geboterd. Lucas was een paar jaar jonger en hij had zich van jongs af aan door Lila bemoederd gevoeld. Lucas was opstandig, omdat hij niet tegen haar op kon. Als puber had Lila het idee opgevat dat Lucas een geheim met zich meedroeg. Iets wat hij met niemand wilde delen. Lucas intrigeerde haar.

Dat had ertoe geleid dat Lila jaren geleden, toen ze nog thuis woonde op een zondagmiddag naar de slaapkamer van Lucas was geslopen. Ze was nieuwsgierig geweest en ze had zich voorgenomen om het geheimzinnige gedrag van Lucas te ontrafelen. Hij gedroeg zich niet

zoals je van een geboren Van Gelre mag verwachten. De trots en de winnersmentaliteit ontbraken gewoonweg bij Lucas.

Lucas had de zolderverdieping voor zich alleen. Hij had van Margret toestemming gekregen om de zijwand met graffiti te bespuiten. Lila was op zijn bed gaan zitten en ze had het tafereel kritisch bekeken. Allereerst vond ze het wonderbaarlijk dat Lucas dit voor elkaar had gekregen. De mooie gespoten afbeelding verraadde dat deze door een professional gemaakt moest zijn. Lucas had nog nooit iets getekend, laat staan dat hij zo'n mooie afbeelding op de muur kon spuiten. Misschien waren er mensen in huis geweest, waar Margret niet van op de hoogte was geweest. Het graffiti-tafereel was met een enorme precisie op de muur gespoten. Er was een glooiend grasland te zien met links en rechts halfhoge struiken en kleine bossages. De opkomende zon gaf een sluimerend beeld van de ochtenddauw op het gras.

Lila stond op van het bed en ze ging vlak voor de muur staan. De opkomende zon ging voor een deel schuil achter een grote roestige container. Een geheimzinnige, maar ook een beetje macabere weergave vond Lila. Ze liet haar vinger over de muur glijden. Wie wil er nu naar zo'n levensgrote onaantrekkelijke roestige container kijken. Wat zie je daar nu aan, vroeg Lila zich met opgetrokken schouders hardop af.

Onder het schuine dak van de zolderkamer stond het houten bed van Lucas. Aan de andere kant stond zijn bureau met een leeg bureaublad onder het raam. Lila ging op de stoel achter het bureau zitten en opende voorzichtig de eerste lade. Maar deze was leeg. In de tweede lade lag een nieuw kladblok en een zwarte fineliner. Lila wilde de lade dichtschuiven toen haar oog op een puntje papier viel. Een bijna onzichtbaar stripje stak uit de zijkant van de blocnote. Lila pakte de blocnote uit de lade en legde hem op het bureau neer. Ze bladerde er voorzichtig doorheen. Met het handschrift van Lucas zag ze uitgeschreven gedichtjes. Bladzijde na bladzijde had hij volgeschreven. Lila herkende sommige gedichtjes uit haar eigen poëziealbum. Het was bizar, omdat Lucas nooit in haar poëziealbum had willen schrijven. Twee gedichtjes vielen haar op, omdat ze in tegenstelling tot de andere gedichtjes met een rode pen waren geschreven.

*Bijtel in marmer wat goeds men je deed,
zodat je het nimmer, nimmer vergeet.
Schrijf in het zand wat men je misdeed,
zodat je het spoedig, spoedig vergeet.*

*Gedachten verdwijnen en levens vergaan,
maar mijn zorg voor jou blijft bestaan.
Je was het zonnestraaltje in mijn leven,
en je betekende voor mij veel
de twee helften van jou en mij zijn één
het andere is hetzelfde deel.*

Het tweede gedichtje had Lila nooit eerder gezien. Daarna bladerde ze verder door de gedichtjes totdat ze bij het minuscuul uitstekende puntje papier kwam. Dit bleek een handgetekende plattegrond op microformaat te zijn. Lila keek ernaar, maar ze had geen idee waar de plattegrond betrekking op had. Er was een weggetje met strakke vierkante lijnen getekend. In het schema stonden symbolen zoals een krans, onbekende Chinese tekens, maar ook weer dezelfde container die op de graffitimuur was afgebeeld. Ze las de woorden: veilige haven, ingang, put en Jasmijn. De uitgang was bij het woord: put. Bij Jasmijn was ook een pijl naar buiten getekend, maar het weggetje was gesloten. Lila vond het verwarrend. Wie was Jasmijn? Ze zocht verder in de bureaulade, maar die was leeg op de fineliner na. Ze bladerde nog een keer door de blocnote, maar er was niets waarmee ze de relatie naar de geheimzinnige plattegrond kon maken.

Lila schoof alles netjes in elkaar zoals ze het had aangetroffen. Maar ze was nog niet klaar. Lila ging midden in de kamer staan, sloot haar ogen en ze luisterde geconcentreerd. Lucas moest iets verbergen. Ze opende haar ogen, liep langzaam naar het bed en verschoof deze, zodat ze het luik onder het schuine gedeelte van het dak kon openen. Er zat een deurtje in het paneel, maar de sleutel ontbrak. Lila keek tevergeefs om zich heen. Waar zou Lucas de sleutel verstopt hebben?

Lila liet zich niet uit het veld slaan en ze liep naar beneden om uit de gereedschapskist, die in de meterkast stond, een schroevendraaier en een zaklamp te halen. Behendig opende Lila het simpele slot. Het was donker achter het deurtje. Lila knipte de zaklamp aan. Het was een deceptie, want er was niets achter het schot te zien. Ze scheen met de

zaklamp nog een keer rond en in de uiterste hoek zag ze toch iets liggen. Op haar buik schoof ze door de smalle ruimte. Met een gestrekte arm kon ze net bij een zwart plastic tasje. Ze trok het voorzichtig naar zich toe.

Er bleek een opgevouwen boardspel in te zitten. Lila kende het niet. Het was amateuristisch op karton getekend. Zou Lucas dit op het VMBO als werkstuk gemaakt hebben? vroeg ze zich af.

Er zaten twee kleine plastic poppetjes in het tasje en een paar fiches. Ze waren verschillend. Een cowboy met een rood overhemd en een vrouw met een grijze jurk. Types die Lila weleens op oude foto's ten tijde van de Tweede Wereldoorlog had gezien. Ze stopte de poppetjes voorzichtig terug in het tasje. Stuk voor stuk bekeek Lila de vreemde afbeeldingen op de fiches, zoals een witte fiche met een zwart pictogram van een man die zijn spierballen showt. Het andere fiche had een afbeelding van een zwarte wolk met een witte Z-letter. Lila kon zich niet herinneren dat Lucas dit spel ooit voor zijn verjaardag of Kerstmis had gekregen. Ze wilde het boardspel dichtklappen toen haar oog op de afbeelding van een container viel. Weer die container. Ze schudde haar hoofd. Dit moest ze binnenkort nog eens een keer nader onderzoeken. Wat was hier in hemelsnaam aan de hand? Voorzichtig legde Lila de zwarte plastic zak terug waar ze hem had gevonden. Daarna kroop ze onder de schuine wand terug en sloot het deurtje. Alleen kreeg ze het slot niet meer op afgesloten. Geruisloos verliet Lila de slaapkamer van Lucas.

Uitgaven Iris Pinson

2014

Als je alleen...

Erotisch relatiedrama

Print ISBN 9789082192902

E-book ISBN 9789082192919

2014

California Dreaming

Carrière, erotiek en tragiek

Print ISBN 9789082192926

E-book ISBN 9789082192933

2015

Dr. Norton

Carrière, erotiek en tragiek

Print ISBN 9789082192940

E-book ISBN 9789082192957

2017

Donkertest

Carrière, erotiek en tragiek

Print ISBN 9789082192964

E-book ISBN 9789082192971

2021

Talent Hunter

Carrière, erotiek en tragiek

Print ISBN 9789082192988

E-book ISBN 9789082192995

Wordpress <http://irispinson.wordpress.com>

Facebook <http://www.facebook.com/Iris.Pinson.nl>

Linkedin <http://nl.linkedin.com/pub/iris-pinson/4b/701/61>

Twitter <https://twitter.com/irispinson10>